

VINTER - ROCK, OSLO

(Foto: Kåre Eide): Den niende desember arrangerte Interesseorganisasjonen for amatørband (vel, navnet høres ikke akkurat amatørmessig ut) Vinterrock i Oslo. Idéen stammer opprinnelig fra Trondheim, må vite, og hensikten er å la flest mulig få spille for flest mulig til gjensidig underholdning.

Underholdning ble det for begge parter. Publikumstilstrømmingen var overraskende stor. Folk er tydelig interessert i å se hva som foregår. Riktig gledelig er det at flere mennesker finner veien til et slikt arrangement enn til mange konserter med utenlandske "stjerner".

Hele ti band stilte opp, de fleste av dem med en musikkstandard som pekte langt utover det en vanligvis regner som amatørstadiet. Her var det spilletglede og til og med et snev av originalitet i et par tilfelle.

Man har kanskje ikke lov til å vente det, men det var lite interessant musikk som ble servert. Dyktige, men akk så frikete og tilbaketrukkne band som *Kerrs Pink*, *Jydske Rev* og *Rulebreakers* var ikke akkurat egnet til å påkalle den store interesse. Man undrer seg hvordan noen aldri greier å bli lei av denne luksusmusikken. Man går da vel på gata en gang i mellom? (Grunnen til at Neset har "gatetroverdighet" er at han er nødt til å spasere stripa Egertorget-Stortinget for å komme fra T-banestasjonen til Puls-kontoret. -Red.)

Tungmetall med påtatt macho fantes også. *Axis* og *Mindblowers* var navnene, og de tok heldigvis ikke seg og sitt så altfor alvorlig. De satset trøstig på egne versjoner av salmer og sanger vi gjerne hiver. Så som Boston, BOC, Kiss.

Meninga va kanskje at publikum skulle få seg en god latter når de vendte hjem til hi-fi-versjonene? Bare tenk tanken ut: Å kopiere en hel industri med Cimar-gitarer og entusiasme! Nei, sekstitallsgruppene hadde det nok lettere. De hadde i hvert fall teknisk og økonomisk mulighet til å låte som sine forbilder.

Et hederlig forsøk på perfektjonisme var *Sinistra*. Jazzrocken de presterte var hverken spennende eller feilfritt spilt, men publikum forsto likevel at det her dreide seg om iherdig øving. Engelsk jazz med kjedelige bassganger, mykt piano og beinharde gitarsoli er ingen lett form å mestre. Derfor applauderte man på samme måten som man applauderer for en gjeng småbarn som fikser "Bojarenes inntogsmarsj" med omtrentlig presisjon. Spørsmålet gjenstår likevel om ikke *Sinistra* kunne brukt sine surt ervervede kunnskaper til å si ting de var herre over.

Villblomst blir derimot bedre og bedre. At de ikke har satset proffitt for lenge siden må Norges Store Apati ta skylda for. På Søvik & co har pusset på sitt til tider middelmådige, men også innimellom smakfulle materiale. Ellers var det ikke noen fornyelse å spore. De bare spiller og synger så forbanet godt. Det er en autoritet og sikkerhet der som man ofte savner når norske artister står på scenen. Det eneste som er virkelig synd er at disse folkene øver ukristelig mye (slik høres det ut) og får altfor sjelden føle publikums respons. Hvor er sigarmennene med de feite tilbudene?

Kveldens høydepunkt var uvilksomt *Blaupunkt*. Dyster new wave med positivt fortegn. Pessimistisk, kanskje, men likevel ingen navlebeskuinger à la *Siouxie & the Banshees* og dess like. *Sangerinna*, ei lita *Siouxie* i seg sjøl, hadde en gjennomgripende stemmeprakt. Venstre gitaristen (ingen navn ble oppgitt) raste seg gjennom en

rekke raske akkorder fra *Lillebjørns* visebok, mens han så ut som en barbert utgave av *Demones Herre*. Det var frisk musikk, gamle hippier med en ny måte å nærme seg livet på. En sublim måte å behandle pedaleffekter på gjorde at de skilte seg ut fra den endeløse lydgyrma som "norske pønkeband" flørter med. Godt forsøk, Godt stoff og på gjensyn.

Aftenen ble avsluttet med noen tullinger i fangedrakt (Nr. 19), og aller sist arrangørenes eget band, *Trafo*. Helt OK for meg, men tida var inne til å dundre ned til byen.

Café Lysthuset, stedet man går i Oslo søndags kveld, var denne kvelden befolket av et ska-band fra Bergen, *De Aller Verste*. De var de aller beste, selv om de hverken hadde hørt *Madness* eller *Specials*. Utmerkede folk med verdens beste dansemusikk og tekster som sa en noe i ekte og klangfulle vendinger. De hadde forstått dette med gjentagelsens kunst. Har man noe på hjertet, så kan det ikke vræles for ofte til et godt refreng. Stemningen var helt engelsk, helt i taket.

De Aller Verste forsvant etter tre ekstrasnummer og trampeklapp. Et helt ukjent band, utenfor alt som heter kontrakter, intervjuer og gratis USA-reiser. Ikke noe amatørband, men et vilt dansband for de atomære og glade åttiåra. Trenger noen å si noe mer om staa?

TN